

PSYCHOTHILLER

SPAINIER

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

SPAINEX

C. L. TAYLOR

2019

Copyright © C. L. Taylor 2019
Translation © 2019 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Všechny úryvky z her Williama Shakespeara jsou citovány v překladu Martina Hilského: William Shakespeare, *Dílo*, Academia, 2016.

Z anglického originálu THE SLEEP
vydaného nakladatelstvím Avon, division of HarperCollinsPublishers,
Londýn 2019
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2019

ISBN: 978-80-7498-329-0

Na památku mé báječné kamarádky Heidi Mooreové

Zemřít, spát –
a je to. Spát – a navždy ukončit
úzkost a věčné útrapy a strážně,
co údělem jsou těla – co si můžem
přát víc, po čem toužit?

Hamlet, III. dějství, 1. scéna
William Shakespeare

1. kapitola

Jestli čtete tyhle řádky, už nejsem naživu. Poslední tři měsíce mě někdo sledoval, a pokud jsem mrtvá, rozhodně nešlo o nešťastnou náhodu. Řekněte policii, ať si promluví s mým bývalým přítelem Alexem Carterem o tom, co se dělo v Londýně. Tam to všechno začalo.

Následující lidé přijeli na ostrov Rum za pěší turistickou, dorazili v sobotu 2. června. Jsem si jistá, že právě jeden z nich mě zabil.

- Joe Armstrong
- Christina Cuttleová
- Fiona Gardinerová
- Trevor Morgan
- Malcolm Ward
- Melanie Wardová
- Katie Wardová

C. L. TAYLOR

Jejich rezervace a kontakty naleznete na počítači v recepci a ve zdravotní dokumentaci v pravé zásuvce stolu. Na přiložené papíry jsem sepsala všechno, co se přihodilo od jejich příjezdu (i co se dělo předtím).

Doufám, že to nečtete. Doufám, že se tyhle papíry válí zmuchlané na dně odpadkového koše a že se mi povedlo vyváznout. Nevím, co ještě dodat. Prosím vás, vyřídte mým rodičům, že je mám hrozně ráda, a Alexovi, že doufám, že se mu daří dobře, a že nemá proč si vyčítat, jak to všechno dopadlo. Lituju, že jsem sem vůbec přijela. ~~Lituju,~~ že jsem svolila Lituju spousty věcí. Nejvíc ze všeho bych si přála vrátit čas zpátky.

Anna Willisová
výkonná manažerka hotelu Bay View, ostrov Rum

P. S. Je mi hrozně líto, co se stalo Davidovi. Řekněte prosím jeho příbuzným, že to byl báječný člověk se srdcem na pravém místě a smyslem pro humor a že jsem ho měla moc ráda. Ujistěte je, že zemřel rychle a netrpěl.

1. část

2. kapitola

Anna

*O tři měsíce dříve
Neděle 25. února*

V autě panuje úplně jiná nálada než v pátek. Když jsme do Brecon Beacons jeli, přes hovor a smích jsem skoro neslyšela rádio. Lidi z mého týmu sice sborově zaúpěli, když jsem jim oznámila, že strávíme únorový víkend na teambuildingu ve velšských horách, ale sotva nasedli do auta, zavládlo veselí. Teď při návratu do Londýna jsou zamlklí – jsou fyzicky a psychicky vyčerpaní a nejspíš mají kocovinu. Mohammed na sedadle spolujezdce vedle mě pochrupuje. Peter, který včera při večeři všechny dobře bavit parodováním duchovního učitele Michaela Mackintoshe, se s bundou přehozenou přes ramena opírá hlavou o okno. Vedle něj sedí Freddy Laing se sluchátky na uších, oči má zavřené a paže založené na hrudi. Pochybuju, že si pamatuje, co o mně včera řekl, když si myslel, že už jsem odešla spát. Víím, že byl opilý – opili se všichni –, ale to ho nijak neomlouvá.

„Nechápu, že se chce ucházet o místo ředitelky marketingu. Nemá šanci.“

Freddyho hlas se ke mně donesl přes vstupní halu, kde jsem u pultu netrpělivě čekala, až mi recepční vymění nefunkční kartu od hotelového pokoje. Hned mi bylo jasné, že mluví o mně. Marketingovou ředitelku Helen Mackesyovou přetáhla konkurence, takže její místo se uvolnilo. Přímo si říkalo o to, abych se ho ujala. Manažer prodeje Phil Acres bohužel začal vytrubovat, že se o něj bude ucházet taky.

„Vždyť o digitálním marketingu neví ani tuk,“ pokračoval Freddy. „Dělá tu práci tak dlouho, že už nejen nezvládne držet prst na tepu doby, ale ani tep aspoň nahmatat.“

Někdo se tlumeně zasmál. Nejspíš Mohammed. Těžko by to byl Peter. Tomu je čtyřicet, o osm víc než mně, a nestrká nos do cizích věcí. Mo a Freddy jsou si věkem blíž, oběma je kolem pětadvaceti, a sedí v kanceláři vedle sebe. Tráví víc času tlacháním než prací, ale nikdy je neokřikuju, ať jsou zticha. Jsou dospělí, ne děti. Pokud odvedou požadovanou práci a neruší ostatní, nechávám je být.

Na moment zavládlo ticho a pak se Freddy zplna hrdla rozřehal.

„Reklamy na MySpace. To nemá chybu. Nejspíš vykládá Timovi, že největším hitem marketingu v sociálních médiích budou blogy. Blogy na GeoCities!“

Následoval další výbuch bezcitného výsměšného řehotu. Sevřel se mi žaludek. Svoje současné postavení jsem si tvrdě vydřela. Po střední škole jsem chtěla jít na vysokou studovat design, ale nemohla jsem si to dovolit. Máma makala na dvou místech a bylo načase, abych jí začala finančně pomáhat. Absolvovala jsem snad milión přijímacích pohovorů a pracovala přitom dva roky v hotelovém baru, než jsem konečně získala místo marketingové asistentky v softwarové firmě. Moje šéfová Vicky byla skvělá. Vzala mě pod svá křídla a naučila mě všechno, co umím. Nastoupila jsem tam před dvanácti lety, kdy byl digitální marketing ještě v plenkách, a okamžitě jsem si tu práci zamilovala. A baví mě pořád.

„Slečno Willisová,“ volala za mnou recepční, když jsem vykročila přes halu. „Slečno Willisová, tady máte tu kartu.“

Ozvalo se překvapené vyjeknutí, na dlaždicích zavržaly podrážky tenisek a následoval další smích. Když jsem došla do společenské místnosti, Freddy a Mo už byli pryč.

Mo si ze spaní odfrkne a to mě vytrhne ze vzpomínek a přeneš zpátky na lesklou zledovatělou silnici. Mrholení, které se nám lepilo na vlasy a kůži, když jsme do auta krátce po osmé ráno nasedali, se proměnilo v ledové krupky. Stěrače se po skle míhají sem a tam a při každém pohybu doleva vržou. Nebe je inkoustově černé a nevidím nic než rozmazaná červená koncová světla auta přede mnou. Ale konečně už jsme najeli na okružní dálnici M25, takže brzo budeme zpátky v Londýně. Vykloupím kluky u stanice metra a pojedu domů. I když si vůbec nejsem jistá, že se mi tam chce.

Wrz. Šššš. Wrz. Šššš.

Stěrače se pohybují v rytmu mého tepu. Přehnal jsem to s kafem, a kdykoli si vybavím Freddyho včerejší slova, rozbuší se mi srdce. Když utekl ze společenské místnosti, rozžhavená doběla jsem ho hledala po celém přízemí hotelu. Nakonec jsem to vzdala, odešla jsem do svého pokoje a zavolala svému příteli Alexovi.

Nezvedl to hned po prvním zazvonění. Ani po druhém. Alex ani v nejrůžovější náladě nemá telefonování rád, jenže já prostě potřebovala slyšet vlidný hlas. Chtěla jsem, aby mi někdo řekl, že nejsem pitomá, že se ve svojí práci vyznám a že všechno bude zase v pohodě. Poslala jsem Alexovi textovku.

Mám za sebou fakt hnusný večer. Nemusíme se vybavovat dlouho. Jenom chci slyšet tvůj hlas.

Obratem mi pípla odpověď.

Nezlob se, už jsem v posteli. Popovídáme si zítra.

Ta úsečnost se zařízla do carů mého sebevědomí jako nůž. Poslední dobou jsme se s Alexem jeden druhému odcizili. Vní-

mala jsem to už nějaký čas, ale bála jsem se to téma nakousnout, protože jsem neměla energii spravovat něco rozbitého ani sílu vypořádat se s rozchodem. Radši jsem se naplno pohroužila do práce. Občas jsem se v kanceláři zdržovala dlouho do večera, protože jsem prostě neunesla představu, jak po návratu domů budu s Alexem sedět na gauči – každý se bude tisknout k opěrce na jednom kraji a ignorovat mezeru uprostřed, ale to prázdné místo nás bude přímo hmatatelně tížit, jako by mezi námi trůnil někdo další.

Možná bych se o pozici ředitelky marketingu ucházet neměla. Možná bych se měla na tuhle práci vykašlat, rozejít se s Alexem a odstěhovat se na venkov. Mohla bych pracovat na volné noze, pořídit si malý domek a psa, chodit na dlouhé procházky a dýchat čerstvý vzduch. V práci mě občas přepadá pocit, že se nemůžu pořádně nadechnout, a není to jen smogem. Na horních příčích žebříku je řidší vzduch a já se jich držím jako klíště a bojím se, že spadnu. Freddy by byl blahem bez sebe, kdyby se to stalo.

Vrz. Šššš. Vrz. Šššš.

Jeď domů. Jeď domů.

Krupky jsou čím dál hustší, odrážejí se od čelního skla a buší do kapoty. Někdo ze spaní zachrápe a já sebou cuknu leknutím, ale hned zase ztichne. Jedu za autem před sebou už několik kilometrů, oba udržujeme stálou rychlost kolem sto deseti kilometrů za hodinu. Předjíždět by bylo nebezpečné a navíc mě svým způsobem uklidňuje sledovat z bezpečné vzdálenosti ta červená světla.

Vrz. Šššš. Vrz. Šššš.

Jeď domů. Jeď domů.

Ozve se hlasité teatrální zazívání. Je to Freddy, vrtí se na sedadle a protahuje si ruce nad hlavou. „Anno, zastavila bys někde u pumpy? Potřebuju si odskočit.“

„Už jsme skoro v Londýně.“ „A ztlumila bys topení?“ dodá, když sjeďu pohledem od zpětného zrcátka zpátky k vozovce.
„Potím se jako prase.“

„Nemůžu. Ohřívání čelního skla nefunguje, takže by se mi zamlžilo.“

„No tak já otevřu okno.“

„Nedělej to, Freddy!“

Když se na sedadle natočí a sáhne po ovládacím knoflíku, vzedme se ve mně vztek.

„Freddy, NECH TOHO!“

Semele se to v mžiku. Jednu chvíli je přede mnou to auto a jeho koncové reflektory vrhají teplou konejšivou záři, v příštím okamžiku je fuč a vepředu se prudce míhají světla a troubí klakson – zoufale a zběsile – a vzápětí mě něco odhodí doleva, vůz se převrátí na bok a já vnímám jen skřípění kovu, tříštění skla, křik a pak už vůbec nic.

3. kapitola

Dvanáct hodin po nehodě

V pokoji někdo je. Sice mám zavřené oči, ale vím, že nejsem sama. Cítím tíhu něčího pohledu, brní mě z něj kůže. Na co ten člověk čeká? Až otevřu oči? Chtěla bych ho ignorovat a dál spát, jenže žaludek se mi svírá a pleť se mi napíná, a to dost dobře ignorovat nejde. Ten člověk mi chce ublížit. Doléhá ke mně přímo hmatatelná zloba, zavalila mě jako deka. Musím se vzbudit. Musím vstát a utéct.

Jenže se nemůžu ani hnout. Na hrudi mi spočívá tíže a přišpendlila mě k posteli.

„Anno? Anno, slyšíš mě?“

Do vědomí mi pronikne hlas, ale hned se zas vytratí.

„Slyším!“ Řekla jsem to jenom v duchu. Nedokážu pohnout rty. Nedokážu přimět hlasivky, aby vydaly zvuk. Ovládám jen pohyby očí.

Někdo ke mně kráčí a upírá na mě zrak, oči má modré a studené jako led. Pod nimi nevidím nos a ústa, ale jen hladkou nappjatou kůži.

„Neboj se.“

Jde blíž, pohybuje se trhaně jako neustále zastavovaný film – pohne se, strne, pohne se, strne. Blíž a blíž. Pevně stisknu víčka. Tohle není skutečnost. Je to sen. Musím se probrat.

„Tak je to správně, Anno. Zavři oči a spi. Nebojuj s tím. Zbav se bolesti, trápení a pocitu viny.“

Všechno se mi to jenom zdá. Určitě. Ale ten sen je až příliš živý. Viděla jsem modrý závěs na bílém rámu kolem postele, bílou přikrývku a pod ní vystouplý hrbolek svých chodidel.

Ne! Ne! Nech toho!

Vykřiknu, ale jenom v duchu, nevyjde ze mě ani hlásek. Nemůžu se ani hnout. Když mě čísi ruka popadne za zápěstí, jenom zběsile mrkám a vysílám tak tiché SOS. Někdo mi chce ublížit a já mu v tom nemůžu nijak zabránit.

„Otevři oči, Anno. Víím, že mě slyšíš. Otevři oči!“

Alex?

Je u mě, tváří se ustaraně, pod očima má tmavé kruhy a kolem rtů i na bradě strniště.

„Anno?“

Do hřbetu ruky mám zapíchnutou jehlu. Jak mě Alex jemně hladí palcem, zavadí o ni. Rukou mi projede ostrá bolest.

Dávej pozor. Ta slova mi nedorazí od mozku ke rtům. Proč nemůžu mluvit? Zachvátí mě panika.

„Klid, klid.“ Alex mi položí ruku na rameno a vtiskne mě zpátky do postele.

Alexi, kde to jsem?

Na rámu kolem dokola postele visí modrý závěs a jsem celá přikrytá bílou peřinou, takže se nemohu hýbat. Na konci postele se pod ní rýsují moje chodidla. Že bych byla pořád ve snu? Jenže za zápěstí mě nedrží cizí člověk bez tváře, nýbrž Alex. Soustředím se na svou ruku ochable spočívající v jeho dlani a zatnu svaly na předloktí. Prsty sebou cuknou a vzápětí pod nimi ucítím jeho hebkou kůži. Nezdá se mi to, jsem vzhůru.

„To bude dobrý,“ konejší mě Alex, protože si úlevu v mém pohledu mylně vyložil jako strach. Opatrně se posadí na kraj postele a dává si pozor, aby mi nepřisedl nohy. „Nesnaž se mluvit. Měla jsi autonehodu. Jsi v nemocnici Royal Free v Hampsteadu. Utrpěla jsi vnitřní krvácení a museli tě operovat. Taky ti museli...,“ ukáže si na hrdlo, „... taky ti museli pomoci s dýcháním a prý tě možná pár dní bude bolet v krku, ale uzdravíš se. Je zázrak, že jsi...“ Polkne a odvrátí zrak.

Naživu?

Rázem se mi vrátí vzpomínky, jako by se mi do vědomí proboural nákladák. Zavřu oči a pokouším se ty výjevy vytěsnit, ale nejde to. Byla jsem v autě. Řídila jsem, padaly ledové krupky, stěrače na čelním skle se míhaly sem a tam, sem a tam...

Chytím se za hlavu, přitisknu si předloktí k obličejí a vzápětí do boku vozu narazí kamión. Hodí to mnou dopředu, do hrudi a klíční kosti se mi zaryje bezpečnostní pás a pak se se mnou najednou všechno točí dokolečka, převracím se, narážím hlavou do volantů, do opěrky, do okna, máchám rukama kolem sebe a pokouším se něčeho chytit, úplně čehokoli, abych se připravila na tvrdý náraz, jenže nic nenahmátnu. Vůbec nic. Všichni křičí a mně nezbývá než se modlit.

„Prosím tě, Anno...“

Matně si uvědomuju, že mě někdo vzal za lokty a pokouší se mi odtáhnout ruce od obličejí.

„Nech toho, Anno, prosím tě. Přestaň křičet. Prosím.“

„Anno? Anno, tady je Becca, vaše ošetřující sestra.“

Kdosi se dotkne mých prstů, kterými si křečovitě držím vlasy. Sevřu je ještě pevněji. Nepustím se. Nemůžu.

„Zavinil jsem to já?“ Na pokraji vědomí nezřetelně vnímám Alexův hlas. „Neměl jsem se o té nehodě zmiňovat. Sakra. Přestane někdy? Tohle je prostě... Nemůžu... Nevím...“

„To bude v pořádku. Nic se nestalo. Jenom je dezorientovaná. Jedna sestra se mi zmiňovala, že po probuzení z narkózy

reagovala hodně prudce. “Zase se mi někdo pokouší odtáhnout ruce. Cítím vůni kávy. „Anno, holčičko, bolí vás něco? Buďte prosím tak hodná a otevřete oči.“

„Proč křičíte? Nemůžete s tím něco –“

„Mohl byste zmáčknout tamhleto nouzové tlačítko?“

„Nouzové tlačítko? Proč? Co se –“

„Jenom potřebuju, aby se na ni mrkl doktor. Byl byste tak laskavý a zmáčkl –“

„Bude v pořádku? Dívala se na mě. Pokoušela se něco říct. Myslel jsem si –“

„Anno, Anno, mohla byste otevřít oči? Jmenuju se Becca Porterová a jsem vaše ošetřující sestra. Jste v nemocnici. Bolí vás něco?“

„S dovolením. Nezlobte se, mohl byste chvíli počkat venku? Jsem doktor Nowak. Díky. Tak kohopak to tady máme?“

„Annu Willisovou. Měla autonehodu. Natržená slezina, po operaci se probírala a životní funkce měla v pořádku. Teď asi hodinu spala. Před chvílí jsem uslyšela křik a –“

„Dobře, Anno, podívám se vám na břicho, ano? Bolí to, když tady zmáčknou?“

Ne. Tam to nebolí. Bolí mě tady, tady uvnitř, v hlavě.

Vím, že se někde poblíž ochomýtají sestry – slyším tiché povrzávání bot na linoleu, tlumené zakašlání, šum hlasů –, ale nikoho nevidím. Rozhlížím se po pokoji už celou věčnost. Ostatní pacientky spí, mlčky si čtou anebo si na tabletech pouštějí filmy. Tedy až na mladou ženu přímo naproti mně, která je taky vzhůru a působí neklidně. Je mladší než já, určitě jí ještě nebylo třicet, a má dlouhou úzkou tvář a tmavé vlasy halabala stažené na temeni do uzlu. Když jsme se poprvé setkaly pohledem, obě jsme se usmály a zdvořile si kývly hlavou na pozdrav a hned jsme zase uhnuly očima jinam. Jenže na sebe narážíme pohledem každou chvíli a začíná to být nepříjemné. Pořád mě bolí v krku,

takže se nezmůžu na víc než na šepot, a kdybych si s ní chtěla povídat, musela bych mluvit hlasitěji. Mám ale pocit, že bych se jí měla omluvit. Nejspíš tu byla už včera večer, když jsem řvala, až se trásly stěny. Muselo ji to vyděsit. A ty ostatní taky. Pořádně jsem si neuvědomovala, co se stalo, dokud mě zdravotní sestra jménem Becca neprobudila, aby mi změřila tlak a poptala se, jak mi je. Podali mi předtím sedativa a okamžitě mě odvezli na vyšetření, protože se polekali, že operace nedopadla dobře a zase krvácím. Moc si toho nepamatuju, jenom to, jak mě tlačí chodbou a nade mnou uhání bílý strop se světly, a pak tichý hukot magnetické rezonance. Alex zůstal celou dobu v nemocnici, a teprve když ho po vyšetření ujistili, že mi nehrozí nebezpečí, dal na sestřino naléhání a šel se domů vyspat.

Poděkovala jsem Becce, že se o mě stará, a omluvila jsem se za ten křik, který jsem si vybavovala jen matně. Nepřestávala se vlídně usmívat, ale když jsem se jí zeptala, kde jsou moji kolegové, koutky jí povadly.

„Nevím jistě,“ řekla. „Řidičku toho kamiónu odvezli do jiné nemocnice, ale kde jsou vaši přátelé, to netuším. Můžu se poptat.“

Pak už jsem ji neviděla. Příště mi přišla změřit tlak jiná sestra. Becce už prý skončila směna a bude v nemocnici zase až zítra. Položila jsem jí tutéž otázku – jestli neví, co se stalo s ostatními z auta. Řekla, že neví, a působilo to upřímně. A slíbila, že se poptá. Ráno se mi pak omlouvala, že na to neměla čas, ale brzo se u mě prý zastaví doktor a ten mi určitě bude umět odpovědět. To už jsem začínala panikařit. Kde jsou Freddy, Peter a Mo? Leží na nějakém jiném oddělení? Anebo že by vyvázli bez zranění? Třeba se jim na rozdíl ode mě nic vážného nestalo, a tak je v nemocnici jenom prohlédli a poslali domů. Jenže... Stáhl se mi žaludek, protože jsem si vzpomněla, jak Alex říkal, že jsem přežila jenom zázrakem.

Uslyším vrzání koleček na linoleu a ohlédnu se. Dveřmi zahlédnu sestru tlačící vozík.

„Promiňte, sestřičko...“ Mávnu na ni, ale ani se po mně nepodívá; neslyšela mě, můj hlas je příliš slabý. Zoufale ji sleduju, jak se vzdaluje.

„PROMIŇTE, SESTŘIČKO!“ zavolá žena na protější posteli tak hlasitě, že se po ní všichni ohlédnou, sestru nevyjímaje. Ukáže na mě a sestra k nám i s vozíkem zamíří. „Tady ta paní na vás volala.“

Vděčně se usměju a pokouším se vydrápat do sedu, ale mám pocit, jako by mi někdo přesekal břišní svaly, takže se zmůžu jen na to, že trochu povytáhnu krk.

„Je všechno v pořádku?“ Teď už vidím, že je to Becca, ta sestřička, která na mě byla včera tak milá.

„Prosím vás, už mě to dohání k šílenství,“ žadoním. „Potřebuju zjistit, co se stalo s mými kolegy... s těmi... s těmi lidmi, co se mnou byli ve voze. Potřebuju vědět, jestli jsou v pořádku.“

Její oči rázem potemní. Zavřela okenice; nechce dát najevo svoje pocity. Sklopí pohled k hodinkám zavěšeným na stejno-kroji.

„Asi za půl hodiny dorazí váš přítel. Možná by bylo nejlepší, kdyby –“

„Prosím vás,“ žebroním, „povězte mi to. Jsou to špatné zprávy, vidíte? Ale můžete mi je říct. Vydržím to.“

Dívá se na mě, jako by si tím vůbec nebyla jistá, ale pak si povzdechne a mělce nasaje vzduch.

„Jeden z vašich kolegů je na tom špatně,“ řekne tiše. „Má na několika místech zlámanou páteř.“

Přitisknu si dlaň k ústům, ale stejně je slyšet, jak jsem se zajíkla.

„Je ve stabilizovaném stavu,“ dodá Becca. „Měl by se z toho dostat.“

„Kdo je to?“

Zamračí se, jako by litovala, že se se mnou vůbec dala do řeči. Anebo mi možná sděluje důvěrné informace.

C. L. TAYLOR

„Prosím vás, povězte mi to. Povězte mi, kdo to je.“

„Mohammed Khan.“

„A co ostatní? Peter Cross? Freddy Laing?“

Když sklopí pohled, vyhrknou mi slzy. Ne. To ne. Prosím.
Prosím, ať nejsou... Prosím...

Vezme mě za ruku a pevně ji stiskne. „Je mi to hrozně líto,
Anno. Dělali jsme, co se dalo.“

4. kapitola

Mohammed

Mohammed má otupělý a zastřený mozek, jako by mu v žilách a vlásečnicích nekolovaly léky proti bolesti, ale hustá tmavá mlha. Je za tu mlhu vděčný, nejen proto, že mu tiší bolest, ale i kvůli umrtvení mozku. Kdykoli se pokusí uchopit nějakou emoci – vztek, lítost, strach –, ta se v tom oparu okamžitě rozplyne. Když během dospívání zápolil s hormony a školními zkouškami, občas toužebně pokukoval po svém psu Sonicovi stočeném do klubíčka na podlaze u psacího stolu a nejradši by si s ním vyměnil místo. Jaké by to asi v kůži psa bylo? říkával si. Jaké by bylo nacházet radost v nezákladnějších věcech – jídle, hraní, mazlení – a nezatěžovat mozek myšlenkami na budoucnost, na smrt, na nekonečnost vesmíru, globální oteplování, války a nemoci? Psům stačí ke štěstí tak málo: běhat venku, aportovat míček, nechat se podrbat za ušima. Co dělá radost jemu? Setkávat se s kamarády, flámovat, koukat se na filmy, hrát si na PlayStation. Psi žijí jenom přítomností, kdežto on ne. On se učí na zkoušky, jejichž výsledek ovlivní jeho budoucnost.

Teď si připadá tak trochu jako Sonic; jenom tak polehává, není schopen myslet a na něco čeká, i když sám neví na co. Pohyb na okraji zorného pole ho přiměje pootočit hlavu. Toho nevysokého muže v obleku, který se objevil ve dveřích, nepoznává, ale přesto ho pozoruje, jak se zamračeně rozhlíží po ležících postavách na kovových postelích. Asi je to návštěvník, který hledá někoho ze svých blízkých. Když na pokoj vcházejí doktoři, tváří se mnohem suverénněji. Mlhou v Mohammedově mozku prorazí dva pocity, a místo aby se hned rozplynuly, spojí se dohromady, doputují mu do hrudi a sevrou mu srdce. Zklamání a lítost.

Odvrátí se ode dveří a zavře oči. Poslouchá pleskání kožených podrážek po podlaze, tolik odlišné od jemného šustění bot zdravotních sester. Zvuk se přibližuje a přibližuje a pak se ozve tiché odkašlání.

„Mohammed?“

Otevře oči. Ten nevysoký chlapík ve středním věku stojí v nohách jeho postele, ruce má vražené v kapsách a tváří se trochu úzkostlivě, ale přitom odhodlaně. Jeho velký nos, výrazná brada a hluboko posazené oči připadají Mohammedovi matně povědomé, ale je příliš unavený, a tak se ani nepokouší zamyslet proč.

Jenom přitaká: „Ano, jsem Mohammed. A kdo jste vy?“

„Mohu se posadit?“ Muž ukáže na židli u postele, a jelikož Mohammed nemá důvod odmítnout, tak přikývne.

„Steve,“ představí se muž, povytáhne si silnou látku kalhot a sedne si. Je podsaditý – ale jsou to spíš svaly než tuk, pomyslí si Mohammed hořce a chtě nechtě sjede pohledem ke svým vlastním nohám rýsujícím se pod pevně zastrkanou nemocniční příkrývkou. „Steve Laing, Freddyho otec.“

Mohammed se po něm překvapeně podívá. Na okamžik ho opanuje zmatek. Řekli mu, že Freddy při té nehodě umřel. Tak co dělá Steve Laing v nemocnici? Ledaže... v srdci se mu zatře-

potá naděje... ledaže by Freddy mrtvý nebyl. Mohli se splést? Je to možné? Třeba byl omámený léky a špatně si sestřina slova vyložil. Třeba...

Naděje vyprchá a v hrudi mu po ní zůstane zející kráter. Ne-splekli se. Když mu to řekli, rozbřečel se. A brečel dlouho. Nejen kvůli Freddymu a Peterovi, ale i kvůli sobě.

„Přinesl jsem vám časopisy.“ Steve Laing sáhne do aktovky a položí mu na noční stolek štůsek filmových a hudebních časopisů. Přihodí k nim tabulku čokolády Galaxy, balíček bonbónů Skittles a gumové medvídky. „A nějaké sladkosti.“

„Děkuju.“

Dívají se jeden na druhého tak dlouho, až to začne být nepříjemné, a pak Steve sklopí pohled do klína a přeje se si dlaněmi kolena.

„Jsem rád, že vypadáte tak...“ Ostře zavrtí hlavou a zase se Mohammedovi podívá do očí. „Ne, nezlobte se. Tyhle sladké řečičky, že vypadáte dobře, a podobné kecy si nechám od cesty, to není můj styl. Já mám ve zvyku říkat věci na rovinu a vy nejspíš máte plné zuby toho, jak kolem vás všichni našlapují po špičkách a říkají vám, že musíte být optimista a tak dále.“ Udělá odmlku, ale ne dost dlouhou, aby Mo stihl zareagovat. „Pravda je taková, že to, co se stalo vám, Peterovi a mému Freddymu, je svinstvo. Je to tragédie. Nemělo se to stát, Mo. Do hajzlu, prostě se to nemělo...“ Prudce se odvrátí, protože mu do očí vyhrkly slzy.

„Je mi to líto,“ vypraví Mo ze staženého hrdla. „Co se stalo Freddymu. Byl to fakt prima kluk.“

„To máte pravdu.“ Steve Laing si otře oči hřbetem ruky a vrátí se k němu pohledem. Křečovitě svírá rty.

„Já...“ Mohammedovi se nedostává slov. Chtěl by Freddyho tátovi povědět, že se na jeho syna snaží nemyslet, protože kdykoli si uvědomí, že je Freddy mrtvý a už nikdy se nevrátí, má pocit, jako by se oddělil od svého těla a nijak neukotvený a celý

vyděšený se zmítal tisíc mil nad zemí. Tohle by mu chtěl říct, ale neřekne. Protože s něčím takovým se zkrátka druhým nesvěřujete, a už vůbec ne cizímu člověku, kterého vidíte poprvé v životě.

A tak místo toho řekne: „Ani si neumím představit, jak je to pro vás těžké.“

Steve přikývne a bolest v jeho pohledu snad trochu poleví. Ocitli se zpátky na bezpečné půdě společenských formalit a povrchních laskavostí.

„Víte, Mo, přišel jsem se vás zeptat, co přesně se stalo. Nechci znát podrobnosti,“ ubezpečí ho Steve rychle, protože vycítí jeho narůstající nepokoj. „Nechci, abyste mi dopodrobna líčil tu bouračku. Ne. To by bylo surové, a já surovec nejsem. Prožil jste si to jednou a není důvod, abyste to prožíval znova. Pokud...“ Odmílí se.

Mohammedovi zběsile tluče srdce. „Pokud co?“

„Pokud nebudete vystupovat jako svědek u soudu. Ale podle toho, co říkali vaši rodiče, vás odtud asi nepropustí včas.“ Protáhne obličej. „Nezlobte se, Mo. Nechtěl jsem, aby to vyznělo bezcitně.“

„Vy jste mluvil s mými rodiči?“

„Ano, váš šéf... Tim, příjmení si nepamatuju... mě s nimi spojil. Nevadí vám to, že ne?“

„Ne, jistěže ne.“

Zase se rozhostí ticho a houstne, dokud si Steve neodkašle.

„Pokouším se udělat si obrázek, co se ten den stalo, Mo. Víím, že to vyšetřuje policie, ale tohle dělám kvůli sobě, abych měl klid v duši.“

„Chápu.“

„Začněme Annou Willisovou. Co si o ní myslíte?“

Mohammed zavře oči, ale jen na zlomek vteřiny a zase je otevře. „Co o ní chcete vědět?“

Steve povytáhne obočí. „Cokoli mi můžete povědět.“

5. kapitola

Anna

Tři týdny po nehodě

Středa 14. března

Během poslední půlhodiny se hřbitov proměnil z poklidné oázy v srdci západního Sussexu v dopravní tepnu žalu. Od brány k otevřeným kostelním dveřím postupně prošla po šterkové cestě dobrá sedmdesátka, možná i stovka smutečních hostů, všichni v černém, se skloněnými hlavami, sklopenýma očima a svěšenými koutky rtů. V žaludku mi hlasitě zakručí a rychle si k němu přitisknu zařatou pěst, abych ho umlčela. Už jsem se zase zapomněla nasnídat.

Poté, co mi zdravotní sestra oznámila, že dva lidé z mého týmu jsou po smrti, jsem dva dny nevezala do úst. Copak bych se mohla ládovat cereáliemi a popíjet čaj, jako by se nic nestalo? Copak bych se mohla smát a klábosit se sestřičkami, když Peter a Freddy leží v márnici? Místo toho jsem brečela. Brečela jsem a brečela a odvracela jsem se od každého, kdo za mnou přišel na návštěvu, křečovitě jsem zavírala oči, abych v těch tvářích neviděla starostlivost, kterou si nezasloužím. Až když mi doktor Nowak pohrozil, že když nebudu jíst, začnou mě krmit sondou, svolila jsem, že sním půlku suchého toastu.

„Anno...“ Alex se dotkne mého ramene. „Měli bychom jít dovnitř. Už to každou chvíli začne.“

Trvalo mi čtvrt hodiny, než jsem se vykopala z bytu a nastoupila do auta, a teď se mi z něj vůbec nechce vystoupit. Jízda autem mě děsí: ten pohyb, blízkost ostatních vozů, zatáčení po kruhových objezdech. Abych zvládla cestu z nemocnice domů, musela jsem mít celou dobu zavřené oči a Alex mi musel dokolečka pouštět moje oblíbené album. Když jsme konečně zastavili před domem, měla jsem prsty celé zarudlé a rozbolevělé od toho, jak jsem křečovitě svírala bezpečnostní pás. Teď si přitisknu tvář k okénku u sedadla spolujezdce. Mám ji celou rozpálenou a sklo příjemně chladí, ale bouří a bolest v mých útrobách to neutiší.

„Nemůžu tam jít, Alexi. Co mám... co mám říct jeho rodičům?“

„To, co se obvykle říká – upřímnou soustrast, je mi to moc líto, atakdále, atakdále. Anebo nic. Minulý týden jsi jim volala. Nemusíš si tím procházet zas.“

Trvalo mi dva dny, než jsem sebrala odvahu zavolat Maureen a Arnoldu Crossovým. Byla jsem Peterova šéfová. Slušelo se, abych jim zavolala. Jenže taky jsem byla řidička, která se skutálela z okružní dálnice M25 a zabila ho. Kdybych se pořádně soustředila, kdybych kontrolovala postranní zrcátka, místo abych se do toho zpětného mračila na Freddyho, viděla bych, jak se na nás zprostředka řítí obří kamión. Třeba bych stačila strhnout volant a uhnout mu z cesty. A Peter by byl ještě naživu. Kdybych nechala Freddyho otevřít okno, kdybych se neuzírala vztekem kvůli tomu, co řekl večer předtím, nezničila bych životy tří lidí a jejich blízkých.

Pevnou linku v domě Crossových zvedl rodinný přítel. Hlasitě zopakoval moje jméno, jako by ho oznamoval všem v místnosti. Na okamžik zavládlo ticho, pak ženský hlas tiše řekl: „Nechci s ní mluvit.“ Když mužský hlas prohlásil: „Já to vezmu,“

byla ve mně malá dušička. Peterův otec. Když mě pozdravil, několik vteřin jsem se nezmohla na slovo, protože jsem měla úplně stažené hrdlo. *Moc mě to mrzí*, opakovala jsem pak dokolečka. *Hrozně moc mě to mrzí. Nikdy si to neodpustím*. Potom se zase rozhostilo ticho, přímo nekonečné, a já se v duchu připravovala na jeho hněv. Zasloužila bych si ho. Jenže on jen řekl: „Chybí nám,“ a mně se po tvářích rozkutálely slzy. „Oběma nám hrozně chybí,“ dodal. „Kdykoli zazvoní telefon, napadne nás, že volá on, že se chce Maureen zeptat, jestli ji pořád zlobí ischias, anebo se se mnou poradit o zahradničení. Občas...“ Hlas se mu zlomil, odkašlal si a pak hlasitě posmrkl. „Ta kamioňačka, co vás smetla, prý usnula za volantem. Neměla v sobě alkohol ani drogy. Prý asi šlo o mikros pánek, netrval ani třicet vteřin. Řekněte mi, že Peter netrpěl,“ žadonil. „Řekněte mi aspoň to.“

„Anno.“ Alex do mne jemně štouchně. „Vnímáš, co ti říkám?“

„Ne, promiň, jenom jsem –“

„Nedávají ti za vinu, co se stalo. Nikdo ti to nevyčítá.“

„Freddyho otec ano.“

„Byl bez sebe vzteky. Vždyť mu zrovna umřel syn. Promiň,“ omlouvá se honem, když se prudce odvrátím. „Já vím, já vím.“

Na další telefonát bych se po hovoru s Peterovým otcem nezmohla, a tak jsem Stevu Laingovi zavolala až druhý den. Když jsem sahala po telefonu, zase se mi klepala ruka, ale už mnou necloumala panika jako prve. Věděla jsem, co mě čeká – bolest, smutek, žal, nevíra –, a hodlala jsem druhé straně poskytnout větší útěchu než prve. Řeknu Stevu Laingovi, jak byl Freddy v týmu oblíbený, vychválím jeho úspěchy a trpělivě mu odpovím na všechny otázky, které mi položí.

Jenže Steve Laing se vůbec nechoval jako Arnold Cross. Když jsem se mu představila, začal na mě do telefonu rvát. Jak se mu opovažuju volat, když je bez sebe žalem? To kvůli mojí nedbalosti jeho syn zemřel – kvůli mně a firmě, pro kterou pracuju. Mám